

román

HELLE HELLE

ony

přeložila Helena Březinová

Ony

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Helle Helle

Ony – e-kniha

Copyright © Paseka s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Pa
se
ka**

ony

HELLE HELLE

ony

Přeložila Helena Březinová

Vychází s laskavým přispěním
Dánského uměleckého fondu

DE

Copyright © Helle Helle og Rosinante/ROSINANTE & CO,
København 2018

Translation © Helena Březinová, 2021

Cover design © Mikkel Carl, 2018

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-155-2

ISBN ePUB: 978-80-7637-224-5

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-226-9

ISBN PDF: 978-80-7637-225-2

O něco později jde přes pole s hlávkou kvěťáku. Sbohem, plátěné kecky. Všechny cesty vedou k cestám. Pokračuje po Vestergarde, míjí domky bez předzahrádek. Nějaký pán jí zamává od snídaně. Ale tam, odkud pochází ona, domky předzahrádky mají.

Asfalt se leskne, dojde na náměstí. Skleněnými dveřmi a nahoru po schodech. Otevře si loktem, vyzuje se:

„To jsem já!“

A pak ještě jednou.

Ta hlávka je dost těžká. Slunce rýsuje na podlahu pruhy.

Bydlí nad Kouzelnou kadeří, odtud má ten nedobrovolný stupňovitý sestřih. Vyčesává si vlasy nahoru do drdůlku, ale půlka jich spadne. Když si je suší, vetře do nich pěnové tužidlo, zrcadlo stojí na židli, ona klečí na koberci. Vždycky mají koberec. Jejich byt je rohový, zvenčí nevypadá nic moc.

Pokoj je vymalovaný podle svícnu. Ten je starorůžový, ale svíčku nikdy nerozsvěcují. Zkusí to dvakrát, načež zjistí, že čadí. Často se vyskytují u okna a na gauči a s časopisem.

Z výletu na chatu si domů přiveze jiný příbor. Je z těžšího stříbra a jsou v něm iniciály IB. Prostře na stůl ubrousky a oběma usmaží rybu. Jsou to slimule, na pánvi se rozblemcají. Její máma spráskne ruce. To je poslední rok. Digestoř se ve vzpomínkách neobjevuje.

Třetího dubna její máma řekne:

„Já snad spolkla kámen.“

Jdou se projít kolem stadionu, kvetou sasanky. Nějací kluci hrají s povykem fotbal, jeden brečí do brankové tyče. Její máma má zimní kabát. K večeri budou mít hamburgery, proto ta procházka. Ona sama má jen ručně pletený islandský svetr, je na něj moc brzo, vítr profukuje oky.

„Kámen?“ říká a její máma přikývne:

„Úplnej balvan. Tady.“

Její máma se na chvíli zastaví a položí si dlaň na kabát pod prsa. Pak pokračují směrem k rybníku. Zpod křoví sem tam vykukují krokusy, krokusy nemají rády.

Cestou zpátky potkají Palleho, její máma radostí zvedne jednu nohu. Palle pracuje v Pánských oděvech, občas se za její mámou staví v obchodě a oběd si snědí spolu. Když svítí slunce, sedí oba s nohama vystrčenýma ze zadních dveří. Teď Palle spěchá za neteří, na nosiči veze dort. Otočí se a zamává jim, kolo se zakymácí.

Cestou domů se spolu nebaví. Těsně před náměstím řekne její máma:

„Asi Palleho někdy pozvu na hovězí pečení. Co ty na to?“

„Proč ne?“

„Hovězí pečení přeci člověk nedělá jenom pro sebe.“

Přestaví nábytek u sebe v pokojíku. Nástěnku přendá k oknu. Má spoustu výstřižků a pohledů a fotek. Výstřižky visí na jediném špendlíku, přes léto se jim zvedne spodní okraj. Pokoj má